

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **Z. C.**, zastoupena JUDr. Kamilem Jelínkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, za účasti: **VAKUUM BOHEMIA s. r. o.**, se sídlem Lidická kolonie 1108/47, Jihlava, zastoupena JUDr. Lubošem Komůrkou, advokátem se sídlem Benešova 1304/8, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 1. 2025, č. j. 62 A 61/2024-79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 5. 2024, č. j. MMJ/SÚ/22935/2024-Nov, Magistrát města Jihlavy (dále „stavební úřad“) povolil společnosti VAKUUM BOHEMIA s. r. o. (dále „osoba zúčastněná na řízení“) stavbu nazvanou „*Nový areál společnosti VAKUUM BOHEMIA Jihlava*“ na pozemcích parc. č. XA a XB v katastrálním území B. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, avšak žalovaný napadeným rozhodnutím toto odvolání zamítl jako opožděné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“). Žalovaný uvedl, že žalobkyni bylo doručeno rozhodnutí stavebního úřadu dne 20. 5. 2024. Dne 3. 6. 2024 (tj. v průběhu zákonné odvolací lhůty) žalobkyně podala odvolání, avšak své

podání učinila přímo vůči žalovanému, ne vůči stavebnímu úřadu, jemuž mělo být odvolání podle § 86 odst. 1 správního řádu správně adresováno. Žalovaný postoupil odvolání stavebnímu úřadu po předchozí e-mailové komunikaci až dne 5. 6. 2024, tedy již po uplynutí lhůty k podání odvolání. Vzhledem k okamžiku postoupení odvolání příslušnému orgánu bylo nutné posoudit odvolání jako opožděné.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou podanou Krajskému soudu v Brně (dále „krajský soud“). Žalovaný podle ní nesprávně posoudil včasnost odvolání. E-mail ze dne 4. 6. 2024, tj. stále ještě v průběhu odvolací lhůty, v němž žalovaný informuje stavební úřad o tom, že obdržel odvolání, je s ohledem na jeho obsah nutné považovat za postoupení blanketního odvolání stavebnímu úřadu. Vzhledem k datu odeslání uvedeného e-mailu byla odvolací lhůta zachována. Blanketní odvolání bylo následně doplněno postoupením plného odvolání, které žalovaný odeslal stavebnímu úřadu dne 5. 6. 2024 datovou schránkou. Podání je vždy třeba posuzovat podle jeho obsahu, nikoliv formy. Obsahem e-mailu podle žalobkyně zjevně byla snaha postoupit včas odvolání proti konkrétnímu rozhodnutí, a protože tato snaha byla učiněna poslední den zákonné lhůty, odvolání (byť jen v blanketní formě) bylo tímto úkonem příslušnému orgánu včas podáno. Blanketní odvolání rovněž podala osoba k tomu oprávněná, neboť šlo o úřední osobu věcně nepříslušného orgánu, která může postupovat podání věcně příslušnému orgánu a takto zachovat jeho právní účinky. Dle žalobkyně se má v pochybnostech vždy přihlížet ve prospěch zachování lhůty. Žalovaný tedy rozhodl o opožděnosti odvolání na základě nesprávného právního posouzení. Z napadeného rozhodnutí dále dle žalobkyně nebylo zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil, a bylo proto i nepřezkoumatelné.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Podle krajského soudu z § 86 odst. 1 správního řádu vyplývá, že příslušným správním orgánem pro podání odvolání je ten správní orgán, který rozhodnutí vydal. Je-li odvolání doručeno nepříslušnému orgánu, posuzuje se jako podané včas tehdy, pokud je příslušnému správnímu orgánu postoupeno a doručeno ve lhůtě pro podání odvolání. Podá-li účastník řízení odvolání u nepříslušnému orgánu, vystavuje se nebezpečí, že takové odvolání nebude postoupeno včasné. Co se týče e-mailu žalovaného ze dne 4. 6. 2024, ten podle krajského soudu nepředstavoval ani blanketní odvolání, ani postoupení blanketního odvolání příslušnému správnímu orgánu. Daný e-mail vůbec není podáním podle § 37 správního řádu a nemůže být odvoláním také proto, že jej neučinila žalobkyně, resp. její zástupce. Skutečným obsahem e-mailu je neformální dotaz předcházející postoupení odvolání. Krajský soud rovněž upozornil, že žalobkyně žádné blanketní odvolání nepodala, a proto v tomto e-mailu nemohlo dojít k postoupení blanketního odvolání. Další okolnosti věci přitom nesvědčí tomu, že by se jednalo o úmyslné nepostoupení odvolání v průběhu odvolací lhůty ze strany žalovaného. Žalobkyně podala odvolání až den před koncem odvolací lhůty a v tomto směru nelze žalovanému klást k tíži, že odvolání nepostoupil v odvolací lhůtě. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou rovněž patrné důvody, proč žalovaný považoval odvolání za opožděné. Napadené rozhodnutí tak podle krajského soudu splňovalo kritéria přezkoumatelnosti.

II. Kasační stížnost a následná vyjádření

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. I nadále měla za to, že fakticky, tj. vzhledem k obsahu e-mailové komunikace mezi

pokračování

žalovaným a stavebním úřadem, došlo ke včasnému doručení odvolání příslušnému správnímu orgánu, a to v jeho blanketní formě. Nepopírá, že se v případě určení adresáta odvolání dopustila administrativního pochybení, ale s ohledem na další skutkové okolnosti bylo i tak odvolání včasné. E-mail ze dne 4. 6. 2024, který žalovaný zaslal stavebnímu úřadu v zachované odvolací lhůtě, totiž sám splňuje náležitosti blanketního odvolání. Odvolání bylo následně doplněno plnou verzí, kterou žalovaný stavebnímu úřadu zaslal dne 5. 6. 2024. Stěžovatelka odkazuje na § 12 správního řádu, podle něhož je nepřislušný správní orgán povinen podání bezodkladně postoupit příslušnému orgánu. V postoupení je nutně zapojena oprávněná úřední osoba, která tímto získává jakési „kvazi-zmocnění“ jednat za podatele. V podstatě totiž nahrazuje úkon účastníka řízení svým úkonem. Výklad krajského soudu formalisticky končí posouzení u toho, zda úkon učinil sám účastník řízení, a nesprávně hodnotí další úkon, který poté učinil nepřislušný správní orgán vůči příslušnému. Na tuto část argumentace krajský soud vůbec nereagoval, čímž založil též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Závěr krajského soudu o tom, že výše uvedený e-mail nelze považovat za předání blanketního odvolání, stěžovatelka odmítla jako hrubě formalistický, nerespektující zásadu posuzování úkonů podle jejich skutečného obsahu. Daný e-mail jednoznačně vyjadřoval snahu žalovaného předložit odvolání příslušnému správnímu orgánu včasné. Stěžovatelka rovněž poukázala na možné podobné situace a ptá se, zda by bylo posouzení její věci jiné, pokud by např. přílohou onoho e-mailu bylo i podané odvolání. Dle posouzení provedeného krajským soudem nikoliv, protože daným e-mailem žalovaný zatím ještě nezamýšlel odvolání stavebnímu úřadu postoupit. Takový závěr je ale podle ní absurdní, neboť stavební úřad by fakticky celé odvolání měl včas k dispozici. Informace, které žalovaný podal v uvedeném e-mailu, splňují náležitosti blanketního odvolání. Ani závěr krajského soudu o tom, že blanketní odvolání nebylo možné postoupit, protože žádné blanketní odvolání stěžovatelka neučinila (nepříslušnému orgánu totiž rovnou zaslala plné znění odvolání), není podle stěžovatelky správný. Postoupení podání činila oprávněná úřední osoba, a pokud namísto plného znění odvolání e-mailem zaslala příslušnému správnímu orgánu jen určitý blanketní přípis, stále se jedná o platně provedený úkon. Právní výklad krajského soudu představuje přepjatý formalismus, který byl kasačním soudem odmítnut v rozsudku ze dne 9. 1. 2008, č. j. 2 As 47/2007-53. Z daného rozsudku lze dovodit, že ignorování konkrétního úkonu, který nese znaky blanketního odvolání, již představuje natolik extenzivní výklad zákona, který vybočuje z mezí ústavnosti, resp. porušuje právo stěžovatelky na spravedlivý proces.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem krajského soudu a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podotkl, že podle platné právní úpravy odvolání činí účastník řízení do patnácti dnů ode dne oznámení rozhodnutí u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Tuto úpravu však stěžovatelka nerespektovala. Odvolání bylo příslušnému orgánu doručeno až šestnáctý den. Jde proto o odvolání opožděné. Na stěžovatelčiny konstrukce uvedené v kasační stížnosti nelze přistoupit, neboť by to umožnilo účastníkům do budoucna vymýšlet podobné situace, které ve svém důsledku zpochybňují zákonnou lhůtu pro odvolání. Takovým postupem by podle žalovaného byla narušena právní jistota ohledně posuzování včasnosti odvolání.

[6] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření podotkla, že považuje závěry krajského soudu za zcela správné. Proto navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že **není důvodná**.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky, dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, popř. též rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). Na druhou stranu však není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soud nebudeje vlastní závěry na podrobné oponentuře a vyvracení každého žalobního tvrzení, pakliže proti nim postaví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky vyloží tak, že podpora správnosti těchto závěrů je sama o sobě dostatečná (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161).

[9] Z napadeného rozsudku vyplývá, že ačkoliv se krajský soud nevyjadřoval ke každé větě žaloby, odpověděl stěžovateli na všechny její žalobní body. Krajský soud se dostatečně vyjádřil jak ke sporné právní otázce včasnosti odvolání, tak i k tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a k otázce dokazování. Nejvyšší správní soud proto pokládá napadený rozsudek za přezkoumatelný.

[10] Spornou právní otázkou mezi stranami zůstává, zda bylo odvolání stěžovatelky ve stavebním řízení včasné. Stěžovatelka připouští, že jej v zákonné odvolací lhůtě podala nepřislušnému orgánu (zaslala jej přímo nadřízenému správnímu orgánu, ač jej měla adresovat prvostupňovému správnímu orgánu), nicméně vzhledem k obsahu pozdější e-mailové komunikace mezi nadřízeným a prvostupňovým správním orgánem podle ní příslušný správní orgán obdržel odvolání, byť v blanketní formě, ještě v průběhu odvolací lhůty. Krajský soud tomuto názoru stěžovatelky nepřisvědčil, neboť uvedl, že stěžovatelčino podání bylo příslušnému správnímu orgánu postoupeno až po marném uplynutí odvolací lhůty, a tedy opožděně.

[11] Podle § 86 odst. 1 správního řádu *odvolání se podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal*. Podle věty první § 83 odst. 1 téhož zákona platí, že *odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak*.

[12] Podle věty první § 12 správního řádu *dojde-li podání (§ 37) správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil (dále jen "podatel")*.

[13] Nejvyšší správní soud se otázkou zachování zákonné lhůty v situaci, kdy účastník řízení podal své podání (odvolání) nepřislušnému orgánu, opakovaně zabýval. Svě závěry shrnul zejména v rozsudku ze dne 21. 2. 2025, č. j. 4 Ads 184/2024-20. Z něj vyplývá, že podání nepřislušnému správnímu orgánu nemá stejné právní účinky jako podání

pokračování

příslušnému správnímu orgánu. Tím, že odvolatel podá navzdory poučení odvolání u jiného správního orgánu, na sebe bere riziko, že toto podání nebude příslušnému orgánu postoupeno včas (viz též rozsudek NSS ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012-32, ze dne 16. 11. 2017, č. j. 3 Asz 222/2017-21, bod 6, či usnesení NSS ze dne 11. 5. 2023, č. j. 3 As 419/2021-53, bod 20). V případě, kdy je odvolání adresováno a doručeno nepřísušnému správnímu orgánu, se považuje za včasné tehdy, je-li příslušnému správnímu orgánu postoupeno (doručeno) ve lhůtě pro podání odvolání (rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009-67, nebo ze dne 9. 1. 2008, č. j. 2 As 47/2007-53). Při hodnocení včasnosti odvolání je třeba také zohlednit, zda šlo o odvolání podané jen krátce před uplynutím odvolací lhůty. Po nepřísušných orgánech totiž nelze rozumně očekávat, že postoupení příslušnému orgánu provedou zcela okamžitě (např. ještě tentýž den) po jeho doručení. V tomto směru je ale současně nutné posoudit, zda nepřísušný správní orgán úmyslně neotálel s postoupením odvolání tak, aby odvolací lhůta marně uplynula. Dále z judikatury vyplývá, že je žádoucí zhodnotit, zda je právní úprava dostatečně jasná, pokud jde o určení příslušného správního orgánu, a případně též zda správné určení příslušného orgánu dostatečně vyplývá z poučení uvedeného v prvostupňovém rozhodnutí (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2000, sp. zn. I. ÚS 324/99, rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2008, č. j. 2 As 47/2007-53, či ze dne 26. 2. 2007, č. j. 8 As 38/2005-91).

[14] Ze spisové dokumentace je patrné, že žalobkyni bylo doručeno rozhodnutí stavebního úřadu dne 20. 5. 2024. Poslední den zákonné patnáctidenní lhůty pro podání odvolání tedy připadl na úterý 4. 6. 2024. V prvostupňovém rozhodnutí stavební úřad poučil účastníky řízení o tom, že *„Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho oznámení ke Krajskému úřadu Kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu, Jihlava podáním u zdejšího správního orgánu.“* Dne 3. 6. 2024 stěžovatelka podala prostřednictvím svého zástupce odvolání, avšak adresovala jej přímo žalovanému, ač příslušným správním orgánem byl stavební úřad. V e-mailu ze dne 4. 6. 2024 se žalovaný dotazoval stavebního úřadu, zda mu odvolání stěžovatelky bylo rovněž doručeno, aby mu jej případně mohl včas postoupit. Konkrétně uvedl: *„Dobrý den, Krajský úřad obdržel 3. 6. odvolání p. C. proti vašemu rozhodnutí ze dne 15. 5. 2024 na stavbu: NOVÝ AREÁL SPOLEČNOSTI VAKUUM BOHEMIA Jihlava. Došlo odvolání i na Magistrát města Jihlavy? Prosím o odpověď obratem, abych Vám odvolání přeposlala včas.“* (dále „e-mail ze dne 4. 6. 2024“). Stavební úřad na tento e-mail reagoval dne 5. 6. 2024 tak, že žádné odvolání neobdržel. Žalovaný pak téhož dne doručené odvolání stavebnímu úřadu postoupil prostřednictvím datové zprávy do datové schránky.

[15] Nejvyšší správní soud se s ohledem na tyto skutkové okolnosti zabýval výše uvedenými aspekty týkajícími se posuzování včasnosti podaného odvolání. Nejprve je třeba uvést, že z pohledu citované judikatury podání odvolání žalovanému nevyvolalo zamýšlené právní účinky, ty totiž nastaly až okamžikem postoupení odvolání stavebnímu úřadu. Pokud jde o riziko včasného nepostoupení, které jde na vrub odvolateli, lze uvést, že odvolání bylo nepřísušnému orgánu podáno až předposlední den zákonné lhůty. Žalovaný tak měl jen velmi omezený časový prostor k tomu, aby s odvoláním dále naložil tak, jak správní řád předpokládá. Z dalšího jednání žalovaného, který hned následující den učinil e-mailem dotaz na stavební úřad, nevyplývá, že by žalovaný úmyslně otálel s postoupením odvolání. Ač postoupení stavebnímu úřadu neučinil okamžitě, je zjevné, že se doručeným podáním zabýval tak, aby případně šetřil práva stěžovatelky – nemohl však vědět, kdy přesně končí

odvolací lhůta, neboť správní spis s údaji o doručení prvostupňového rozhodnutí měl stále v dispozici stavební úřad. Postoupení pak žalovaný provedl bezodkladně poté, co mu stavební úřad sdělil, že sám odvolání neobdržel. Lze tedy souhlasit s krajským soudem, že v jednání žalovaného nelze spatřovat úmysl otálet s postoupením tak, aby odvolací lhůta marně uplynula, s tím, že je nutné vzít dále na zřetel, že žalovaný fakticky měl jediný den na to, aby s jemu doručeným odvoláním naložil tak, jak předpokládá správní řád.

[16] Jde-li o otázku jednoznačnosti právní úpravy, Nejvyšší správní soud konstatuje, že § 86 odst. 1 správního řádu zřetelně stanoví, že odvolání se podává u toho správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Toho si je ostatně vědoma i sama stěžovatelka, která v tomto kontextu hovoří o svém administrativním pochybení, aniž by zpochybňovala určitost či srozumitelnost právní úpravy odvolání ve správním řádu. Co se pak týče jasnosti a srozumitelnosti poučení uvedeného v rozhodnutí, z výše uvedené citace toho, jak stavební úřad účastníky řízení v prvostupňovém rozhodnutí poučil o možnosti odvolání, lze dovodit, že i toto poučení bylo provedeno správně a též srozumitelně. Nelze tedy dovozovat, že v nynější věci by případná opožděnost odvolání mohla být také důsledkem zásadního pochybení, které by nebylo možné přisuzovat stěžovateli.

[17] Zbývá posoudit, kdy bylo stěžovatelčino odvolání *skutečně* postoupeno stavebnímu úřadu, tedy zda se tak stalo již tím, že žalovaný odeslal stavebnímu úřadu e-mail ze dne 4. 6. 2024 (v blanketní formě), anebo až den poté, kdy žalovaný prostřednictvím datové schránky postoupil stavebnímu úřadu odvolání tak, jak mu bylo doručeno (tj. v plném rozsahu). Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že úkony činěné ve správním řízení je třeba hodnotit podle jejich skutečné povahy. Přesto jí však nemohl přisvědčit, že by sám e-mail ze dne 4. 6. 2024, který odeslal žalovaný stále ještě v průběhu plynoucí odvolací lhůty, mohl představovat blanketní odvolání, resp. jeho postoupení, které podal žalovaný coby „kvazi-zmocněnec“ stěžovatelky.

[18] Důvodem pro takové posouzení je, že samotný text e-mailu ze dne 4. 6. 2024 materiálně není blanketním odvoláním, resp. jeho postoupením, ale má zjevně charakter dotazu spadajícího pod pojem vzájemné spolupráce správních orgánů dle § 8 odst. 1, 2 správního řádu. Z obsahu tohoto e-mailu nelze jakkoli dovodit záměr žalovaného již tímto e-mailem ve smyslu § 12 správního řádu postoupit, byť i jen v případné blanketní formě, odvolání stěžovatelky. Současně lze ve shodě s krajským soudem zdůraznit, že stěžovatelka žádné blanketní odvolání, které by šlo v této podobě postoupit, nepodala. Žalovaný rovněž jakožto postupující orgán není žádným kvazi-zmocněncem stěžovatelky, který by mohl nahrazovat její podání (v tomto případě úplné odvolání) svými vlastními podáními (zde blanketním odvoláním). Takovou argumentaci lze odmítnout již proto, že po postoupení věci a učinění dalších zákonem předpokládaných kroků ze strany stavebního úřadu, by o podaném odvolání rozhodoval právě žalovaný, který je povinen ve vztahu k účastníkům řízení zachovávat nestrannost (§ 7 odst. 1 správního řádu). Správní orgány musí dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu), nezastupují tak zájmy některého z účastníků řízení. Účastníkům řízení pouze umožňují za podmínek stanovených zákonem uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Konstrukci stěžovatelky o tom, že žalovaný e-mailem ze dne 4. 6. 2024 jakožto její kvazi-zmocněnec mohl nahradit její úkon spočívající v plném odvolání za svůj vlastní úkon, tj. za podání blanketního odvolání, lze proto považovat za zcela nesprávnou, popírající základní atributy správního

pokračování

řízení, k nimž patří i oddělení rozhodujícího správního orgánu od účastníků řízení. Správní orgán jednoduše nemůže být chápán jako jakýsi „agent“ účastníků řízení, který je oprávněn měnit jejich úkony tak, aby nedošlo k nástupu negativních procesních následků plynoucích z úkonů účastníků. Takové pojmání správního orgánu by bylo též v rozporu se zásadou dispoziční, která je uplatňována v odvolacím řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71 č. 1580/2008 Sb. NSS, ze dne 19. 12. 2006, č. j. 1 Afs 56/2004-114, č. 1113/2007 Sb. NSS, či ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 120/2011-80, obdobně též Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář. 7. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 618). Krajský soud tak dospěl ke zcela správnému závěru, že e-mail ze dne 4. 6. 2024 není podáním podle § 37 správního řádu, neboť podání je úkonem účastníka řízení směřující vůči správnímu orgánu. Tento email neučinila žalobkyně, ani její zástupce. Nejedná se ani o postoupení blanketního odvolání, neboť stěžovatelka žádné blanketní odvolání nepodala.

[19] Za postoupení odvolání příslušnému orgánu tak lze považovat až přípis ze dne 5. 6. 2024, v němž žalovaný postoupení stavebnímu úřadu výslovně oznamuje a k němuž bylo připojeno odvolání v té formě, v jaké jej podala sama stěžovatelka. Tento přípis však žalovaný odeslal příslušnému orgánu až 5. 6. 2024, tedy již po marném uplynutí odvolací lhůty. Znovu lze ale připomenout, že to byla stěžovatelka, která v dané situaci plně nesla riziko toho, že se postoupení včas „nestihne“, neboť v postupu správních orgánů nelze shledat pochybení, které by tento závěr mohlo změnit. V tomto směru se ostatně vyjadřuje i stěžovatelkou citovaný rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2008, č. j. 2 As 47/2007-53, z něhož plyne, že pokud nepostoupí nepřislušný správní orgán odvolání okamžitě, nelze z toho ještě dovozovat konkrétní právní následky. Takové následky by mohly přijít na řadu až v případě, kdy by bylo zjevné, že by postupující správní orgán s postoupením úmyslně otálel až do propadnutí zákonné lhůty pro odvolání. Právě až takové jednání by totiž bylo oním excesem, který by mohl vybočit z mezí ústavnosti, s tím, že bylo by přepjatě formalistické, aby takové excesivní jednání soud chápal jako souladné se zákonem. Posuzovaná věc však je jiná. Pokud stěžovatelka, zastoupena advokátem, i přes poskytnuté poučení podala své odvolání pouhý jeden den před uplynutím lhůty pro odvolání u nepřislušného orgánu, nelze žalovanému klást k tíži, že odvolání nebylo stavebnímu úřadu postoupeno v odvolací lhůtě. Posouzení opožděnosti provedené krajským soudem je tedy správné, čímž je nutné námitku stěžovatelky označit za nedůvodnou.

[20] Nejvyšší správní soud dále doplňuje, že nepovažoval za účelné se blíže zabývat hypotetickými scénáři různých procesních situací, které stěžovatelka popsala ve své kasační stížnosti s tím, že se soudu dotazovala, zda by pak bylo právní posouzení nynější věci jiné. Nejvyšší správní soud posuzuje v řízení o kasační stížnosti zákonnost rozsudku krajského soudu na základě zjištěného skutkového stavu. Cílem jeho rozsudku naopak není předkládat teoretickou rozpravu nad tím, jak by rozhodoval, pokud by byl skutkový stav jiný.

[21] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že s ohledem na rychlé rozhodnutí ve věci samé samostatně nerozhodoval o návrhu na nařízení předběžného opatření, který podala stěžovatelka spolu s doplněním kasační stížnosti. Protože o předběžném opatření nebylo rozhodnuto, Nejvyšší správní soud rovněž nevyžadoval úhradu soudního poplatku za návrh na nařízení předběžného opatření [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích].

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených závěrů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první, odst. 5 a odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti jakožto procesně úspěšnému účastníkovi řízení příslušelo. Soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[24] Jde-li o náhradu nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení, ta má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Právo na náhradu dalších nákladů řízení jí lze případně přiznat jen z důvodů hodných zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud konstatuje, že osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení o kasační stížnosti neuložil, pouze jí umožnil vyjádřit se k návrhům stěžovatelky. Osoba zúčastněná na řízení rovněž ve svém podání nevymezila žádné konkrétní důvody hodné zvláštního zřetele, které by umožňovaly přiznat jí náhradu dalších nákladů řízení. Takové důvody nejsou zjevné ani z podkladů ve spise. Nejvyšší správní soud proto ani jí náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2025

David Hipšr
předseda senátu